

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαις καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησίαι . . . δρ. 8,—

Ἐτησίαι φρ. χρ. 10,—

Ἑξαμηνος . . > 4,50

Ἑξαμηνος > > 5,50

Τρίμηνος . . > 2,50

Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 17 Ἰανουαρίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 7

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια).

Ἐκ τοῦ μέρους τούτου τὸ περιζώμα διεκόπτετο πολὺ ἰδιοτρόπως εἰς ὀξείας αἰχμὰς, ὃ δὲ βράχος εἶχε τὸ παράδοξον σχῆμα ἀετοῦ πελωρίου ἐτοίμου νὰ πετάξῃ πρὸς τὰς ὑψηλὰς ζώνας τοῦ οὐρανοῦ. Ἐφαίνετο, εἰς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ μέρους τοῦλάχιστον, ὅτι ὁ περιδολος αὐτοῦ ἦτο ἀδιάβατος.

—Ἀς ἀναπαυθῶμεν ὀλίγας στιγμὰς, ἐπρότεινε ὁ κ. Σμιθ, ἔπειτα θὰ ἴδωμεν ἂν εἴνε δυνατόν νὰ κάμωμεν τὴν γύρον τοῦ Γκρέητ-Ἀύρου.

—Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶπεν ὁ Χάρρυ Χόρν, ἀπὸ τούτου τὸ μέρος πρέπει νὰ ἀπεσπάσθῃ ὁ βράχος, καὶ ἐν τούτοις δὲν φαίνεται ἐδῶ κανένα ἀνοιγμα.

Μετὰ ἀνάπausιν δέκα λεπτῶν, οἱ ὀδηγοὶ ἐσηκώθησαν πάλιν, καὶ διὰ λοφίσκου ἀρκετὰ ὀλισθηροῦ, ἐφθάσαν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ὀροπεδίου. Ἐμνετε τώρα νὰ διέλθωμεν πλησίον τῆς βάσεως τῶν βράχων, οἵτινες, ὑψούμενοι ἕως ἑκατὸν πῆδας, ἐπλατύνοντο πρὸς τὰ ἄνω ὅπως τὸ χεῖλος κανίστρου. Ὡστε καὶ κλίμακας ἀρκετὰς ἂν εἴχαμεν, πάλιν ἀδύνατον θὰ ἦτο νὰ ἀνέλθωμεν μέχρι τῆς ἀνωτέρας κορυφῆς τοῦ περιζώματος.

Ἀφοῦ περιήλθομεν τὸ χεῖλος τοῦ ὀροπεδίου ἐπὶ μίαν ὥραν, ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀφετηρίας, ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου εἴχαμεν σταθμεύσει.

Δὲν ἤμπορούσα ν' ἀποκρύψω τὴν λύπην μου διὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύτην, μὴ φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ὁ κ. Σμιθ δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ἐμοῦ λυπημένος.

—Νὰ πάρῃ ἡ εὐχή! ἀνέκραξε δὲν θὰ μάθωμεν λοιπὸν ποτὲ τί ἔχει μέσα τοῦ αὐτοῦ τὸ ἀναθεματισμένον Γκρέητ-Ἀύρου, καὶ ἂν ἔχῃ κρατῆρα;

—Εἴτε ἡφαίστειον εἴνε εἴτε ὄχι, παρετήρησα, εἴνε βέβαιον ὅτι δὲν προξενεῖ κανένα ὑποκτον κρότον. ὅτι δὲν ἐξέρ-

χονται ἀπ' αὐτοῦ οὔτε καπνὸς οὔτε φλόγες οὔτε ἄλλο τι, τὸ ὅποῖον νὰ προμηνύῃ προσεχῇ ἐκρηξίν.

Καὶ πραγματικῶς, βαθεῖα σιγὴ ἐπικράτει καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς. Τὸ ἔδαφος ἦτο τόσο ἡσυχον ὅσον καὶ ὁ ἀήρ. Δὲν ἦσαν αἰσθητοὶ οὔτε ὑπόγειοι θόρυβοι, οὔτε κλονισμοὶ ὑπὸ τοῦς πόδας μας.

Ἐὐνόητον εἶνε ὅτι τὰ πέριξ ἦσαν ἤρημα, δηλαδὴ οὐδὲν ζωντανὸν πλάσμα ἐφαίνετο, ἐκτὸς μόνον ὀλίγων μεγάλων ἀρπακτικῶν πτηνῶν, ἅτινα περιίπταντο πέριξ τοῦ Γκρέητ-Ἀύρου.

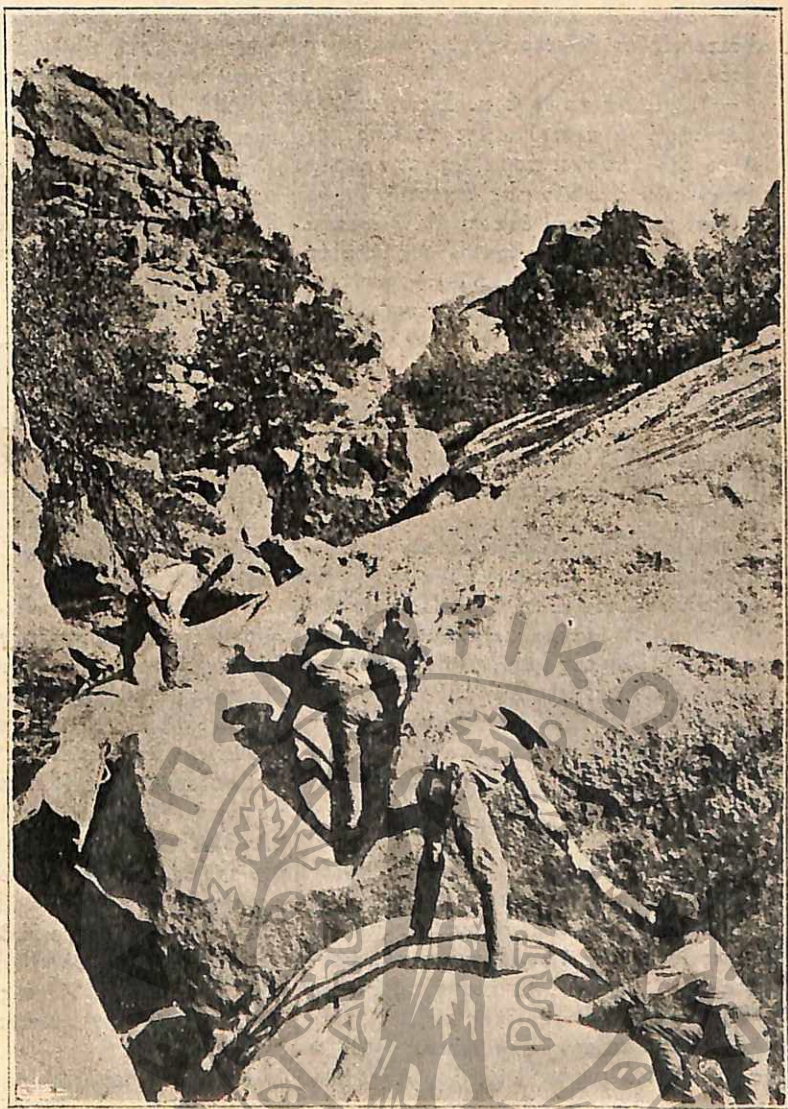
Τὰ ὥρολόγια μας ἐδείκνυν τὴν τρίτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν καὶ ὁ κ. Σμιθ εἶπε μὲ τόνον δυσαρρεσκείας:

—Καὶ ἕως τὴν νύκτα νὰ μείνωμεν ἐδῶ, δὲν θὰ μάθωμεν περισσώτερα. Πρέπει νὰ φύγωμεν, κύριε Στρέικ, ἂν θέλωμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ Πληζεντ-Γκάρτεν πρὶν νυκτώσῃ.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἀπεκρίθην, οὐδὲ ἐκνήθην ἀπὸ τὴν θέσιν μου, ἐπρόσθεσε ἑλθὼν πλησίον μου:

—Αἱ λοιπὸν, κύριε Στρέικ, δὲν λέγετε τίποτε; Δὲν ἠκούσατε;

Τῇ ἀληθείᾳ, μὴ ἐστοίγχε πολὺ νὰ

ΑΝΑΒΑΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΟΣ

Φωτογραφία δημοσιευθεῖσα εἰς περιοδικὸν τῆς Νέας Ὑόρκης.

— Παράξενος τόπος, ἀλήθεια; Φαίνεται, ὅτι ἐδῶ εἰς τὴν Σελήνην τὰ σώματα γίνονται ἐξ φορὰς ἐλαφρότερα ἀφ' ἑσόν εἶνε εἰς τὴν Γῆν. Ἰδοὺ παραδείγματος χάριν ἕνας κύριος — (ὁ κύριος αὐτὸς εἶμαι ἐγώ,) — ὁ ὅποιος φαντάζεται ὅτι ζυγίζει ἑκάστην εἰκοσιπέντε λίτρες. «Ε, λοιπόν» ἄς λάβῃ τὸν κόπον ὁ κύριος

«Πῆγεις εἰς μῆκος δέκα μέτρων...» (Σελ. 53, στ. γ'.)

ν' ἀναβῇ εἰς τὴν αὐτόματον αὐτὴν πλάστιγγα, καὶ τότε τὰ λέμε!

Ἀναβαίνω, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! Ὁ δείκτης διαγράφει τεταρτοκύκλιον καὶ σταματᾷ εἰς τὸν ἀριθμὸν 11 χιλιόγραμμα 600! Καὶ διὰ νάποδειξῃ ὅτι ἡ πλάστιγγὴ δὲν λέγει ψεύματα, ὁ ἀστέρας ὁδηγῆς μὲ ἀρπάζει ἀπὸ τὴν γούναν καὶ μὲ σηκώνει ὑψηλὰ μὲ τεντωμένον χέρι, χωρὶς τὸν παραμικρὸν κόπον. Τῷ ἀνταποδίδω τὰ ἴσα μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία! καὶ ὁ πλέον ἀδύνατος, ἐδῶ εἰς τὴν Σελήνην γίνεται ἑξαφνα Τόφαλος καὶ Κουταλιανός.

— Κυρίαί καὶ κύριοι, λέγει πάλιν ὁ ὁδηγός, εἶνε καιρὸς νὰ πηγαίνωμεν. Ὁ Κάτω-Τύχων ἀπέχει ἀκόμη 35 χιλιόμετρα καὶ δὲν μᾶς μένουν παρὰ ἐξήντα ὥραι ἕως νὰ ξημερώσῃ.

— Καλλίτερα! Ὅθι εἶνε τὸσον ὠραία ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου ἐπάνω εἰς τὸ βουνόν!..

— «Ὅχι δά! Πῶς φαίνεται, ὅτι ὁ κύριος δὲν εἶδεν ἀκόμη ἡμέραν εἰς τὴν Σελήνην! Καλέ, ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου εἶνε σὰν ντοῦς... ἀπὸ φωτιά. Σ' ἕνα δευτερόλεπτον, περνᾷ ἀπὸ τὸν πᾶγον εἰς τὸ βράζον νερόν. Κανεὶς Γήϊνος δὲν θὰ ἤμπορούσε νὰ νηέξῃ! Ἰδοὺ διατὶ ὁ Κάτω Τύχων εἶνε πόλις σπηλαίων καὶ ὑπογείων μ' ὅλα αὐτὰ, σὰς λέγω ὅτι θὰ ψηθῇ εἰς τὸ διάστημα τῶν 354 ὥρων τοῦ ἡλίου!

Δρόμο λοιπόν! Καὶ θὰ φθάσωμεν βέβαια πολὺ γρήγορα, ἀφοῦ κάθε Γήϊνος

ἀποκτᾷ ἐδῶ τὰ πτερωτὰ πέδιλα τοῦ Ἑρμοῦ!

Κατοικεῖται ἡ Σελήνη;

Εἶσθε ἐλεύθεροι, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, νάποκριθῇτε ὅπως θέλετε εἰς τὴν δύσκολον αὐτὴν ἐρώτησιν. Τὸ κατ' ἐμὲ, μετὰ πολὺ διότι, εἰς σοβαρὸν ἄρθρον, ἀνέμειξε ἤδη τόσα φανταστικά, μαζὶ μὲ τὰ πραγματικά. Συλλογισθῇτε τὴν φοβερὰν ταχύτητα τῶν 350, 000 χιλμ. τὴν ὥραν, τὴν ὅποιαν πρέπει νὰ ἔχῃ ἡ ὁδὸς μας διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν σελήνην — ἐνθυμηθῇτε ὅτι τὰ σώματα, τὰ ὑφιστάμενα τὴν ἑλξίν της, ζυγίζουσιν ἐξ φορὰς ἐλιγώτερον παρὰ εἰς τὴν Γῆν — ὅτι τὰ ἡμε-

ρονύκτια, ἀντὶ εἰκοσιτεσσάρων, ἐκεῖ-ἐπάνω ἔχουν 709 ὥρας! — ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς Σελήνης, καὶ ἂν ὑπάρχῃ, δὲν εἶνε κατάλληλος διὰ τοὺς πνευμονάς μας! — ὅτι νερόν δὲν ὑπάρχει διόλου, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ ὁρατοῦ ἡμισφαίου της! — καὶ ὅτι οἱ κάτοικοί της, ἂν ὑπάρχουν, περνουν ἐντὸς δευτερολέπτου ἀπὸ ψυχρὸς 100 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν, εἰς θερμοκρασίαν ὑπερβαίνουσαν τὴν τοῦ βράζοντος ὕδατος...

Ὅθι συμπεράνετε ἀναμφιβόλως ὅτι οὐδεμία ζωὴ εἶνε δυνατὴ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοιοῦτου πλανήτου, ἢ δορυφόρου.

Ἄν ὅχι, τότε εἶσθε τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ, καὶ μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ εὐπιστία σας, ὥστε μὴ τὴν ἀποθαρρύνω.

Κατ' οὐσίαν, βλέπετε, τὸ πρόβλημα περιορίζεται εἰς τοῦτο: «Ἐχεῖ ἡ Σελήνη μίαν οἰανδήποτε ἀτμόσφαιραν, ἀέρινον δηλαδὴ περιβάλλον, ἱκανὸν νὰ πορροφηθῇ ἀπὸ ὁργανισμούς ζῶντας, φυτὰ ἢ ζῶα;» — Ἐάν ἡ ἀπάντησις εἶνε ναί, τὰ πάντα εἶνε δυνατὰ! ἂν εἶνε ὅχι, ἐφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ Σελήνη δὲν ἔχει κατοίκους.

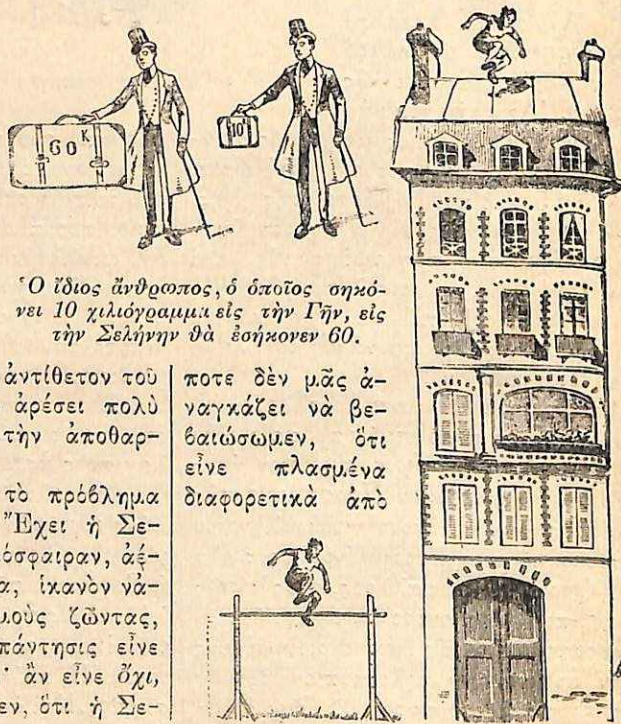
Λοιπόν, μέχρι νεωτέρας διαταγῆς, ἡ ἀπάντησις εἶνε ἴσως. Ἰδοὺ τί γράφει ἕνας σοφὸς ἀστρονόμος, ὁ Marchand,

εἰς βιβλίον, τὸ ὅποιον ἐτύπωσεν ἐσχατῶς: «Ἡ Σελήνη ἔχει ἴσως ἀτμόσφαιραν, ἢ ὁποία ὅμως δὲν ὑπερβαίνει πολὺ τὰς ὑψηλότερας τῆς κορυφᾶς, καὶ πάντως εἶνε ἀραισιτάτη».

Τὸ στάδιον λοιπόν εἶνε ἐλεύθερον πρὸς πᾶσαν ὑπόθεσιν, καὶ τὴν πλεονεξίαν... Μήπως ἄλλως τε μερικὸν ἀστρονόμοι δὲν ἐνόμισαν, ὅτι διακρίνουν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δορυφόρου μας ἀκόμη καὶ ἐθνικὰς ἰδιότητας, ἀκόμη φρούρια, σύμμετρα καὶ κανονικὰ ὡς τὰνθρώπινα; Μήπως εἰς τὴν Θάλασσαν τῆς Γαλήνης δὲν διέκριναν ἄλλοι καὶ πράσινους ἐκτάσεις, αἱ ὅποιαι τοὺς ἔκαμαν νὰ πιστεύσουν, ὅτι εἰς τὴν Σελήνην ὑπάρχει χλωρίς; Ὁ Πλάτων προπάντων εἶνε ἀκατανόητος. Ἡ στεφάνη τοῦ ὠραίου τούτου ἡφαιστείου προσλαμβάνει ὅλον ἐν σκοτεινότερον χρώμα ὅσον ὁ ἥλιος τὴν κυτὰ περισσώτερον μὲ τὰς ἀκτῖνάς του. Μήπως ὑπάρχουν ἐπ' αὐτοῦ βρύα καὶ λειχήνες, ἀπορροφῶσαι οὕτω τὸ φῶς;

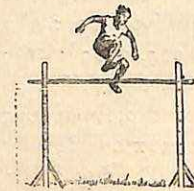
Βεβαίως τὰ τηλεσκοπία μας δὲν ἀνεκάλυψαν ποτὲ ἐκεῖ ἐπάνω τὴν παραμικρὰν κίνησιν, τὸ παραμικρὸν τεκμήριον ζωῆς. Συλλογισθῇτε ὅμως, ὅτι τὰ μικρότερα ἀντικείμενα, τὰ ὅποια γίνονται ὁρατὰ διὰ τῶν φακῶν μας, πάλιν ἔχουν διάμετρον τοῦλάχιστον 650 μέτρων. Αἱ Πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου, ἂν ἦσαν ἐπὶ τῆς Σελήνης, δὲν θὰ ἐφαίνοντο οὕτε μὲ τὰ ισχυρότερα τηλεσκοπία.

Καὶ ἄλλο ἀκόμη: Ἐάν ἐπὶ τῆς Σελήνης ὑπάρχουν πλάσματα ζῶντα, τί-

Ὁ ἴδιος ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος σηκώνει 10 χιλιόγραμματα εἰς τὴν Γῆν, εἰς τὴν Σελήνην θὰ εὐχόνοεν 60.

ποτε δὲν μᾶς ἀναγκάζει νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι εἶνε πλασμένα διαφορετικὰ ἀπὸ

Μὲ τὴν ἰδίαν προοπτικὴν, εἰς πρωταθλητῆς τοῦ ἄλματος εἰς ὕψος, θὰ παρεπλήδα εἰς τὴν Σελήνην τὴν οἰκίαν τοῦ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα.

τὰ ζῶντα ἐπὶ τῆς Γῆς. Ἀπὸ τὰ βαθύτατα βάθη τῶν ὠκεανῶν, ὑπὸ πίεσιν εἰς τὴν ὁποίαν κανὲν ὑποβρύχιον δὲν θάνειν, ἡλιεύθησαν ἰχθύς ἀπαράλλακτοι μὲ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ζοῦν εἰς τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς θαλάσσης. Μὲ τοὺς αἰῶνας ὅμως ἐσυνείθισαν τόσον τὸ νέον των περιβάλλον, ὥστε δὲν ἤμπορουν πλέον νὰ ζήσουν ἔξω ἀπὸ αὐτό. Ὅταν τοὺς ἀναβιβάζουσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὅταν τοὺς βγάδουσιν εἰς τὴν ἀέρα, τὰ ἐντόσθια τῶν ἰχθύων αὐτῶν πετιοῦνται ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμά των, ὡς ἀπὸ τσέπη πού τὴν ἀναποδογυρίζετε. Τὸ ἴδιον ἀκριβῶς θὰ συνέβαινε καὶ εἰς ἕνα κάτοικον τῆς Γῆς, ἐάν τὸν ἐβύθιζε κανεὶς ἀποτόμως εἰς τὸ σεληνιακὸν κενόν.

Τελος πάντων, ἡ Ἐπιστήμη δὲν εἶπεν ἀκόμη τὴν τελευταίαν της λέξιν περὶ τῆς Σελήνης. Ἐγὼ ὅμως τὴν πεποίθησιν, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ γνωρίζωμεν εἰς τὴν ἐντέλειαν τί εἶνε τὸ ἀσώματον αὐτὸ κεφάλι, πού πετᾷ ἀπὸ νέφος εἰς νέφος, τί μυστήρια κρύπτει τὸ λαμπρὸ αὐτὸ φεγγαράκι, πού μίαν φορὰν κ' ἕνα καιρὸν, ὅταν τὰ ἐλληνικὰ Σχολεῖα ἦσαν νυκτερινὰ, διὰ τὴν φόβον τῶν τυράνων, τὰ παιδιὰ τὸ παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς φέγγῃ νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ Σχολεῖο, —

νὰ μαθαίνουν γράμματα τοῦ Θεοῦ τὰ πράγματα.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΠΑΤΡΙΣ ΕΝ ΚΙΝΑΥΝΩ. [ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΑ ΥΠΟ EMILE RECH] ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια).

Ὁ κακοῦργος κρατῶν τὸν φανὸν ἀναβαίνει, ἐν ᾧ αἱ βαθμίδες τρίβουν ἀπὸ τὸ βάρος. Μετ' ὀλίγον ἡ ἀπαίσια ὄψις του φαίνεται εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς κλίμακος.

Αὐτοστιγμὴν ὁ Ἰακωβάκης, ταχὺς ὡς ἀστραπὴ, ἀντιτάσσεται ὅπως τοῦ ἀγρίου ὀχυρώματος του, καὶ μὲ ἐν φοβερὸν κτύπημα τοῦ τριχάλωτου κάμακος ἐπὶ τοῦ στήθους, κρημνίζει τὸν φοβερὸν κακοῦργον ἀπὸ τὴν κλίμακα.

Κραυγὴ πόνου καὶ λύσσης ἠκούσθη καὶ ὁ ὑπὸ κάμπος κρότος σώματος, τὸ ὅποιον πίπτει βαρέως, καὶ τίποτε ἄλλο.

Τὸ κτύπημα ἦτο τόσον ὀρμητικόν, ὥστε ὁ δυστυχὴς Ἰακωβάκης ὀλίγον ἐλείψε νὰ κρημνισθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν κλίμακα. Εὐτυχῶς ἡδυνήθη νὰ κρατηθῇ εὐτυχῶς ὅχι μόνον δι' αὐτόν, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τοὺς κυρίους του, διότι τοῦ ἐχρειάζοντο ὅλοι αἱ δυνάμεις του διὰ νὰ ματαιώσῃ τὰ κακοῦργα σχέδια τῶν δύο ἀλιτηρίων.

Ἐσκυψε νὰ ἴδῃ κάτω, ἀλλὰ τὸ σκότος ἦτο βαθύ. Ὁ φανὸς εἶχε διαφύγῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ κακοῦργου, καὶ τινα-

χθεὶς μὲ ὀρμὴν εἰς τὸ βάθος τοῦ ἱποστασίου, συνετρίβη μὲ κρότον, ἢ δὲ θρυαλλὶς τοῦ μικροῦ λευκοσιδηροῦ κανδυλίου ἐτρεμόσβυνε μέσα εἰς τὰς τελευταίας σταγόνas τοῦ ἐλαίου, αἱ ὅποιαι εἶχαν μείνῃ εἰς αὐτό.

Χωρὶς ν' ἀφίσῃ τὸ ὅπλον, τὸ ὅποιον τόσον τῷ ἐχρησίμευσεν, ὠλισθήσεν ἐλαφρὰ διὰ τῆς κλίμακος, ἐσθασε κάτω, καὶ ἔλαβε τὸ μικρὸν δοχεῖον, τοῦ ὁποῦ καταβόρῃ ν' ἀναζωογονήσῃ τὴν ἐκπνεύσαν φλόγα.

Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ὁ κακοῦργος ἔκειτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ Ἰακωβάκης ἐπλησίασε μὲ προφύλαξιν. Εἰς τὴν λάμψιν τοῦ ἀσθενοῦς φωτὸς εἶδεν ὅτι ἄσθονον αἶμα ἔρρεεν ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τὴν μύτην τοῦ πληγωμένου, καὶ ὅτι τὰ ἐνδύματά του πρὸς τὸ μέρος τοῦ στήθους ἦσαν καταματωμένα.

— Καλὰ, εἶπε μὲ τὴν νοῦν τοῦ Ἰακωβάκης, ἀφ' ὧν στεναγμὸν ἀνακούφισως, καλὰ τὸν ἐσιγύρισα τὸν ἀχρεῖτ' πρὸς τὸ παρὸν δὲν μοῦ φαίνεται ἐπικίνδυνος.

Ἐν τούτοις, μὴ θέλων νὰ ἐμπιστευθῇ καὶ παρὰ πολὺ εἰς αὐτὴν τὴν ἀκίνησιν, ἢ ὁποία πιθανὴν νὰ ἦτο καὶ προσποιητὴ, ἔλαβεν ἕνα ἀπὸ τὰ σχοινία τὰ χρησιμεύοντα νὰ συγκρατοῦν τὰ φορτώματα τοῦ ἀγύρου ἢ τοῦ χόρτου ἐπὶ τῶν φορτηγῶν ἀμαξῶν, καὶ ἔδεσε μὲ προσοχὴν τὸν κακοῦργον, ὅστις ἄλλως ἦτο ἀνίκανος νὰ ἀντιτάξῃ καὶ τὴν παραμικρὰν ἀντίστασιν.

Ἀπὸ τὴν χορταποθήκην, ὅπου ὁ Ἰακωβάκης εἶχεν ἀφίσῃ τὸν Τετράδην, διατάξας αὐτὸν νὰ μείνῃ ἡσυχος, τὸ πιστὸν ζῶν παρηκολούθει μὲ βλέμμα ἀνυπόμονον ὅλας τὰς κινήσεις του. Ἐπήγγαυεν, ἤρχετο, ἐκινεῖτο μὲ ὑποκώφους γογγυσμούς ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἴπῃ: «Κ' ἐγὼ θέλω νὰ ἔλθω κάτω καὶ νὰ λάβω μέρος εἰς αὐτὸ πού κύνει!»

Ἄλλ' ὁ Ἰακωβάκης, πολὺ βυθισμέ-

νος εἰς τὴν ἐργασίαν του, δὲν εἶχε καιρὸν νὰ προσέξῃ εἰς τὴν ἀγωνίαν τοῦ τετραπύτου φίλου του.

Γονυπετῆς πρὸ τοῦ κακοῦργου, ἔδεσε καὶ τὸν τελευταῖον κόμβον τὸν δεσμεύοντα τὰ μέλη του. Ἐπειτα ἐσηκώθη διὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ ἔργον του.

— Ἀῖ, παραφέντη μου, σ' ἐφάσκιωσα βλέπω 'στὴν ἐντέλεια. Ἐτσι πού σὲ σφικτόδεσα δὲν μπορεῖς πιά νὰ κάνῃς καμμιὰ ἀτιμία. Τὸν ἄλλον τώρα!

Εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ὁρανοῦ ἦλθε τότε μία εὐφυὲς ἰδέα.

Ἐσῶσε τὸ φῶς, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ ἀμαξοστασίου, ἐξέβαλε κατὰ τὸ ἡμισυ τὴν κεφαλὴν του ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα, καὶ ἐφώνησε σιγὰ, ὥστε μὴ εἰς ὀλίγον ἀπόστασιν ν' ἀκουσθῇ:

— Ψίτ! Ψίτ!

Ὁ συνέννοχος, μὲ βήματα ἐλαφρά, ἐπλησίασε καὶ διήλθε τὸ κατώφλιον τοῦ ἀμαξοστασίου.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπερίμενεν ὁ Ἰακωβάκης.

Μὲ ἐν πῆδημα ὀρμησεν ἔξω, σύρων ὀπισθὲν τὴν θύραν, καὶ ταχὺς ὡς ἀστραπὴ τρέχει νὰ ἐξυπνίσῃ τοὺς κυρίους του.

— Γρήγορα, γρήγορα! φωνάζει εἰς τὸν Ἐδουάρδον, — ντύσου πῆες καὶ 'στὴν μητέρα σου νὰ κάμῃ το ἴδιο! ὅσο νὰ τρέξω ἐγὼ νὰ φέρω τὴν ἐξουσία, μείνε σὺ σκοπὸς ἐμπρὸς εἰς τὸ ἀμαξοστάσιο.

— Σκοπός... μπρὸς 'ς τὸ ἀμαξοστάσιο; ἐψέλλισεν ὁ Ἐδουάρδος μὲ ὀφθαλμούς νυσταγμένους ἀκόμη.

— Ναί, ναί, καὶ κάνετε γρήγορα! μὰ κύτταξέ καλὰ νὰ μὴν ἐμῆς μέσα 'ς τὸ ἀμαξοστάσιο, μήτε ν' ἀνοίξῃς τὴν θύρα.

— Μὰ γιατί; ἠρώτησε μὴ ἐννοῶν ἀκόμη ὁ Ἐδουάρδος.

— Μέσα 'ς τὸ ἀμαξοστάσιο εἶνε δύο κακοῦργοι! ὁ ἕνας εἶνε, θαρρῶ, βαρεῖα πληγωμένος, μὰ ὁ ἄλλος μπορεῖ νὰ δραπέτεύσῃ.

— Δύο κακοῦργοι! Καὶ πῶς βρέθηκαν κλεισμένοι στὸ ἀμαξοστάσιο;

— Γιὰ τὸ νοῦμα τοῦ Θεοῦ, ἀφέντη μου, κάμετε γρήγορα αὐτὸ πού σᾶς λέγω. Ἀμα γυρίσω, θὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ ὅλα. Ἀλλ' ἂν ἀγαπᾷτε τὴ ζωὴ σας, ὀρκισθῇτέ μου πῶς δὲν θανοῖξετε τὴν πόρτα.

«Κρημνίζει τὸν φοβερὸν κακοῦργον...» (Σελ. 55, στ. α'.)

